

ved at træffe en ung Mand, der som Hr. Sidenius sætter sit Maal saa højt . . . saa fantastisk stort, om De vil — —.“

„Jeg vil ikke strides med Dem om det enkelte Ord,“ afbrød Eybert ham ret hvast, mens Fru Salomon igen bød Kaffe og de to Frøkner Israel hemmelig forsøgte ved Tegn at faa Broderen til at standse. „Maaske maa man virkelig snarere kalde os et drømmesygt Folk end netop et fantastisk. Resultatet er i hvert Fald — desværre — det samme.“

Disse Ord bekræftede Balling med et Udtryk fra sin Citatsamling:

„Ja, vi er et Taagefolk med uklare Hjerner og slappe Viljer,“ udslyngede han uden dog at antyde noget Anførselstegn. Til Gengæld rullede han kraftigt med sine egne Gaaseøjne.

Aron Israel sad atter et Øjeblik og ventede beskedent paa, om de andre vilde sige mere. Saa sagde han:

„Er det da saa slemt for en ung Mand at drømme? Jeg mener . . . har ikke de største Mennesker væsenlig faaet deres Værd for os ved deres stærke Drømme? Ja mon Nogen overhovedet har udført en Stordaad i Verden uden først at have drømt den? I Grunden vikler vel al Virkelighed sig ud af vore Fantasier, og —“

„Gud bevares!“ lo Eybert. „Det er en anden Sag! Naar man ikke nøjes med alene at fantasere, men ogsaa forstaar at realisere, saa —.“

„Ja — jeg veed dog ikke. For Personligheden selv er der i hvert Fald næppe nogen afgørende Værdiforskel paa de to Ting. Jeg mener . . . er der ikke i Drømmen ligesom i Ønsket og Haabet . . . dens Fader og Moder, kunde man maaske sige . . . Spor af en hemmelighedsfuld Trolddomskraft, der